

Arrest

**nr. 60 610 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. RUELENS en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van toenmalig artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2010 werd ingediend door :

Y., D. K. (R.R.: 000)
nationaliteit: Nepal
geboren te (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 20.05.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Het is zo dat de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en leert en daar attesten van voorlegt, sociale banden heeft opgebouwd en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd, gewerkt heeft en loonbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op

16.08.2005, werd afgesloten op 30.01.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.“

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 11 maart 2011 een “*nota met opmerkingen*” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd. De Raad merkt op dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. In de mate verzoeker de bedoeling had om een ‘repliekmemorie’ in te dienen, dient de Raad verzoeker te wijzen op de door de wet aangebrachte wijzigingen van de procedure voor de Raad. Sinds 10 januari 2011 verloopt de annulatieprocedure op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen 39/71; 39/73, § 1; 39/73-1; 39/74; 39/75; 39/76, § 3, eerste lid en 39/77, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet is gewijzigd door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (B.S. 31 december 2010). Dit heeft tot gevolg dat een synthesememorie slechts wordt opgevraagd indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging ervan vereist en de neerlegging ervan beveelt bij beschikking. *In casu* is de neerlegging van een synthesememorie niet bevolen. Gelet op het voorbarig karakter van de “*nota met opmerkingen*” wordt dit stuk ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan “*in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State*” en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering — en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

In casu werd de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd.

De bestreden beslissing houdt voor dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatie op basis van punt 2.8 A en 2.8 B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag 9bis werd ingediend op 20.05.2010. Verzoeker stelt zich de vraag wat er is gebeurd met de aanvraag 9bis die zijn vorige raadsman, mr. B. S. per aangetekende brief van 17 september 2009 heeft ingediend bij de stad Gent.

Om een of andere thans onbekende reden werd deze aanvraag niet in behandeling genomen door verwerende partij. Verwerende partij verwijst immers naar de aanvraag die op 9 maart 2010 werd ingediend.

In elk geval hebben verzoeker en zijn vorige raadsman het nodige gedaan voor de indiening van de aanvraag 9bis. Deze werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Zodoende voldoet verzoeker wel aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde wat de termijnen betreft

Hieruit volgt dan ook dat de beslissing ook niet correct werd gemotiveerd op het punt waarop zij stelt: “Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en leert en daar attesten van voorlegt, sociale banden heeft opgebouwd en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd, gewerkt heeft en loonbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”

De bestreden beslissing dient in casu immers geen beoordeling te maken van de buitengewone omstandigheden waarin de machtiging in België kan worden aangevraagd.

De aanvraag van verzoeker dient ontvankelijk te worden verklaard op basis van de instructies.

Verzoeker heeft daarna nog tweemaal een aanvulling ingediend met bijkomende stukken. Aangezien het dossier van verzoeker al die tijd nog niet werd behandeld, kon hij zijn dossier nog aanvullen met bijkomende stukken. Wat dat betreft, wordt er door de instructies geen verbod opgelegd.

Het lijkt erop dat in de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd naar de gegrondheid van de beslissing, hoewel de bestreden beslissing wel stelt dat de betrokkene niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8 A en 2.8 B van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker is echter van oordeel dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld door punt 2.8 B van de instructie.

Al sinds 2006 is verzoeker werkzaam in Café (...). Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor met BVBA (...). Er wordt een bruto-uurloon van € 11.2607 voorzien. Zodoende wordt voldaan aan de vereiste van een wettelijk minimumloon van 1.387,49 euro bruto per maand.

In zijn verklaring legt de werkgever de heer B. D.W. uit dat het de bedoeling is om verzoeker in dienst te nemen voor 34 uren per week met een nettoloon van ongeveer € 1.280,00.

Verder voldoet verzoeker eveneens aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België sedert 31 maart 2007. Hiervan vormen o.a. zijn loonfiches het bewijs. Daarnaast voegde verzoeker nog een aantal stukken toe die blijk geven van zijn duurzame lokale verankering in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze stukken werden onderzocht. Waarom werd de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet onderzocht?

Bijgevolg heeft de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kunnen beslissen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium zonder alle voorwaarden te onderzoeken en in het bijzonder de duurzame lokale verankering.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003 en RvV, nr. 14.122, 11december 2007)

Dat de bestreden beslissing in casu echter niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat verwerende partij zo niet in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de Instructies en dat niet voldaan is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit zowel wat de ontvankelijkheid als wat de gegrondheid van de aanvraag betreft.

Verzoeker heeft zich bovendien beroepen op het criterium 'onredelijk lange asielprocedure waarop evenmin wordt ingegaan in de bestreden beslissing. Verzoeker dient vast te stellen dat dit criterium niet werd beantwoord zodat op dit punt sprake is van een gebrekkige motivering.

Verzoeker bevindt zich bovendien in een prangende humanitaire situatie.

Als Nepalees heeft verzoeker zich intussen zeer goed weten te integreren. Hij heeft Nederlandse les gevolgd, heeft hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd, is gehuwd, ... Verder heeft verzoeker dus vast werk gevonden en heeft het hierboven genoemde arbeidscontract kunnen afsluiten.

Het is duidelijk dat verzoeker intussen zijn leven en sociale bindingen (echtgenote, werk,...) in België heeft uitgebouwd en eigenlijk op verschillende vlakken als inwoner van België wordt beschouwd, maar toch blijft hij achter in de illegaliteit. Omwille van deze tegenstrijdigheid dient verzoeker te worden beschouwd als zijnde in een prangende humanitaire situatie.

De bestreden beslissing is dan ook niet correct gemotiveerd door dit criterium niet in overweging te nemen in haar beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen" (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);

Op basis van bovenstaande gegevens dient dan ook vastgesteld te worden dat er bij het nemen van de bestreden beslissing sprake was van machtsoverschrijding gelet op de incorrecte en niet afdoende motivering"

3.2 Vooreerst wordt opgemerkt dat het middel juridische grondslag mist voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangezien dit artikel betrekking heeft op het uitspreken van arresten door de Raad van State en onderhavig geschil ter beslechting aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorgelegd.

Vervolgens wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat er geen of onvoldoende buitengewone omstandigheden werden ingeroepen door verzoeker om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong kon indienen.

Uit verzoekers aanvraag van 9 maart 2010 blijkt dat hij verwijst naar zijn tewerkstelling in België sinds 1 november 2006 en naar *“het internationaal mensenrechtenverdrag – E.V.R.M.”*

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

Verzoeker stelt zich de vraag wat er is gebeurd met de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij heeft ingediend op 17 september 2009. De bestreden beslissing verwijst enkel naar een aanvraag ingediend op 9 maart 2010. Verzoeker betoogt dat de aanvraag van 17 september 2009 is ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009

en aldus voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde wat de termijnen betreft. Verder stelt verzoeker dat hij wel voldoet aan de voorwaarden gesteld door 2.8B van de vernietigde instructie. Hij wijst op het door hem ingediende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. Verder stelt verzoeker dat hij ook beroep heeft gedaan op het criterium 'onredelijk lange asielpcedure' en dat dit criterium niet wordt beantwoord in bestreden beslissing waardoor de motivering gebrekkig is. Ten slotte wijst verzoeker op het feit dat hij zich in een 'prangende humanitaire situatie' bevindt en dat dit criterium niet in overweging is genomen door bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en op 9 maart 2010. Dit wordt niet betwist door verweerder. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat wat de aanvraag van 17 september 2009 betreft een beslissing is genomen, met name een niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing is genomen op 5 oktober 2009. De Raad stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier dat de gemeente Gent op 5 oktober 2009 de beslissing heeft genomen tot niet inoverwegingneming van de aanvraag van 18 september 2009. Waar verzoeker kritiek uit op de beslissing genomen met betrekking tot de aanvraag van 17 september 2009 is dit niet relevant aangezien het voorwerp van het annulatieberoep de beslissing betreft van 15 december 2010 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2010. Verzoeker betwist niet dat hij op 9 maart 2010 nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. In de aanvraag van 9 maart 2010 verwijst verzoeker niet naar de aanvraag van 17 september 2009. Verzoeker stelde integendeel dat er geen enkele verblijfsprocedure nog hangende was. In de mate verzoeker verwijst naar de later ingediende aanvullingen met bijkomende stukken van de aanvraag van 17 september 2009, stelt de Raad vast dat de aanvraag van 9 maart 2010 geen aanvulling betreft van de aanvraag van 17 september 2009.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen onderzoek heeft gevoerd naar de gegrondheid van de aanvraag hoewel wordt gesteld dat hij niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Daargelaten de wettelijkheid van het motief: *"Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 20.05.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Het is zo dat de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009."*, stelt de Raad vast dat verzoeker correct opmerkt dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de gegrondheid van de aanvraag. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat hij *in casu* geen toepassing kon maken van de vernietigde beleidsinstructie van 19 juli 2009 en heeft geverifieerd of de door verzoeker aangebrachte argumenten konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de loutere bewering van een schending van artikel 3 van het EVRM niet volstaat maar dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verder motiveert verweerder dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het gegeven dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en leert, sociale banden heeft opgebouwd en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd en heeft gewerkt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verweerder heeft verder toegelicht dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het raam van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Uit de aanvraag van 17 september 2009 blijkt dat verzoeker geen onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen betreffende de buitengewone omstandigheden en de elementen om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoeker schijnt beroep te doen op de criteria zoals die werden bepaald in de vernietigde instructie. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de door hem

aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud. De verwijzing naar de door hem ingediende arbeidsovereenkomst, zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en de onredelijk lange asielpcedure doet geen afbreuk aan de beoordeling door verweerder dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze motivering brengt niet mee dat ze onredelijk is. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat deze motieven steunen op een correcte feitenvinding. Hieraan wordt toegevoegd dat de aangehaalde elementen 'ten gronde' in de aanvraag om machtiging tot verblijf *in casu* nog niet aan de orde waren, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de aangehaalde elementen om een verblijfsmachtiging te bekomen (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hij voldoende elementen heeft aangereikt die een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen, benadrukt de Raad dat *in casu* de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2010 onontvankelijk werd verklaard en dat bijgevolg niet diende te worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die door verzoeker werden aangehaald in de aanvraag van 9 maart 2010. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid beschikt. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan "*in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State*" en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, A000, 1990, 31)".

"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS nr 20.602, 30 september 1980, RW, 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS. W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21 094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) — (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Vooreerst wordt de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat de door verzoeker op 17 september 2009 ingediende aanvraag 9bis niet werd onderzocht.

Verder werd gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van punt 2.8 B van de instructie zonder de aanvraag van verzoeker in concreto te toetsen aan de voorwaarden: verblijf, arbeidsovereenkomst en duurzame lokale verankering.

Als gevolg daarvan dient vastgesteld te worden dat de door verzoeker voorgelegde stukken niet werden onderzocht.

Op deze wijze heeft de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kunnen beslissen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8 B.

De bestreden beslissing werd op dit punt dan ook niet voorafgegaan door een behoorlijke belangenaafweging.

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen” (R v St. nr 107.624, 11 juni 2002)

In casu heeft de overheid geen rekening gehouden met alle relevante elementen en kan eveneens gezegd worden dat zij niet met kennis van zaken haar beslissing heeft genomen.

Bovendien blijkt dat men de aanvraag van verzoeker niet heeft onderzocht in het licht van ‘een onredelijke lange asielpcedure’ hoewel verzoeker zich daar eveneens op heeft beroepen.

Zodoende heeft er ook wat dat betreft geen behoorlijke belangenafweging plaatsgevonden en werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Zodoende kan er ook op basis van de schending van de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld worden dat er sprake is van machtoverschrijding.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.4 Nogmaals wordt opgemerkt dat het middel juridische grondslag mist voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangezien dit artikel betrekking heeft op het uitspreken van arresten door de Raad van State en onderhavig geschil ter beslechting aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorgelegd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Bovendien wordt benadrukt dat verzoeker zelf verzuimt heeft een duidelijk onderscheid te maken in de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijkheid en op de gegrondheid van zijn aanvraag. *In casu* dient evenwel te worden opgemerkt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het raam van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Waar verzoeker nogmaals opmerkt dat zijn aanvraag van 17 september 2009 niet werd onderzocht, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel en de vaststelling dat met betrekking tot die aanvraag een beslissing tot niet- inoverwegingneming is genomen door de stad Gent.

Waar verzoeker betoogt dat zijn aanvraag niet *in concreto* is getoetst aan de voorwaarden van verblijf, arbeidsovereenkomst en duurzame lokale verankering, kan hij niet worden gevolgd. Uit het motief in de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt en leert en daar attesten van voorlegt, sociale banden heeft opgebouwd en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd, gewerkt heeft en loonbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”*, blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen en stukken aangaande zijn verblijf, tewerkstelling en verankering en heeft verweerder geoordeeld dat deze elementen niet verantwoordden dat hij zijn aanvraag in België indient. Verzoeker weerlegt deze motieven niet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met *“alle relevante elementen”* laat hij na uiteen te zetten met welke elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden.

Ten slotte betoogt verzoeker dat zijn aanvraag niet is onderzocht in het licht van *“een onredelijk lange asielpcedure”*. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit het motief

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 16.08.2005, werd afgesloten op 30.01.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.”, dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoeker aangehaalde elementen van ‘onredelijk lange asielprocedure’. Het feit dat verzoeker het niet eens is met dit motief volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoeker geeft weliswaar te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN